

Otevírání cest 2004

aneb

...kde jsi jaro, kde jsi...

Otevírání cest

14.3. 2004

Tak vás vítám u zahájení další sezóny. Tomu, že opravdu začala nasvědčuje tahle zpráva. Ale...

Tak od začátku. V našem případě kus zpět v čase. Podzimní část minulé sezóny proběhla dost bídně. Skoro všechny akce byly zrušeny a z celé, kdysi slavné a skvělé skupiny jsme zůstali s Marcelou sami. Už jsem se začal zaobírat myšlenkou na zrušení Hells, ale kolegyně v práci mě přesvědčila, že mám ještě počkat. Pak rozjela na internetu inzerci a začali se ozývat zájemci o naše cvokaření. Tím se zasloužila o pokračování činnosti a úplné zblbnutí dalších neviňátek. No a na základě tohoto zvratu začaly probíhat předsezónní přípravy. Marcela se postarala o kalendář a námět Expedice, Michal začal horečně opravovat poškozené naše www stránky a na mě zbyla technická příprava a vývoj odlehčené výbavy nových kol. Do toho proběhly přijímací schůzky, synchro schůzky a najednou je tu den prvního letošního startu.

Mělo by nás vyjet něco mezi sedmi a jedenácti. To by nebylo špatné. Pár minut před devátou, na kterou byl stanoven sraz, jsem u Jeskyně a tady už čekají

Jarka

a

Lena

Obě ještě trochu spějí, ale viditelně se těší. Jdu pro klíče a nastávají potíže. Vrátní se rozhodli, že nebudeme používat bránu a sebrali nám klíč. Dost dlouho trvalo, než jsem je přesvědčil, že je pitomost abychom tahali kola přes budovu a celé naše procesí táhlo přes vrátnici. Postupně přicházejí ostatní. Je nás šest a přípravy k odjezdu jsou v plném proudu. V 9.25 přichází SMS od Majky

oné kolegyně z práce - ať počkáme, že je na cestě. To je hloupé, protože nejen že chceme v odjet v 9.30, ale je tu i ten problém s klíčky, které musím ve stejný čas vrátit. Jsme připraveni a přesunujeme se před hlavní vchod. Majka právě přichází. Máme 5 minut zpoždění. Jenomže pak ještě potřebuje dát vyprázdňný bágel do Jeskyně, dojít si za roh a připravit se k jízdě. Tak už to je. Zpoždění 16 minut. To není tak zlé. Tedy začínáme.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	0	0	0	8

Cíl dnešního výjezdu podle nové navigátorky Lenky je podhradí Okoře. Dig. Dig si to nenechal vymluvit. A to že jezdím spíše rovně když to cesta dovolí a pak většinou lesní či polní cesty a i tak jsem v mé dušičce všechny litovala. Lnĕ. Pro mě to znamená vyvést nás severní výjezdovou trasou na Roztoky a tam to předat navigaci. Takže sjedeme na Husitskou, dole u památníku zatočíme na Florenc, pak kousek po Magistrále do Holešovic a podél zadního traktu Výstaviště na Podbabu. Pak už jen rovně ven z Prahy. Tak jedem. Až k památníku jde všechno podle plánu. Zatáčíme dolů, pouštíme kola z kopce a ještě než jsme dojeli k dolním semaforům slyším někde daleko za sebou Marcelinu sirěnu. Něco se stalo. Zastavili jsme. A hele jsme tu jen 4. Dojíždí nás Marcela a zcela nesouvisle říká něco o Majce a pádu.

Dig.

Zapoměl jsi se zmínit, že tam byly docela velké kostky, vyježděné koleje a docela kluzké na brzdění. Sama jsem měla co dělat abych nespadla, když jsem začala chytat palubku, která vyskočila z úchytů a houpalá se jako jojo na drátech.

Lnk.

Hm, jedeme zpátky. Je to tak. V místě nehody již probíhá ošetřování kola a ošahávání Majky.

Vypadá to dost zle. Kolu není prakticky nic. Zato Majka je potlučená a oválená jako stará pixla. Nejhorší vypadá v obličeji. Má odřenou a natlučenou tvář a vnější část obočí těsně vedle spánkové oblasti. Nehýbe rukou a co hlavně nenadává. To bude asi vážné. Zatím stojí na svých. Ale teda vypadá hrozně. Skoro jako můj oblíbený bezdomovec v metru na Jiřáku. Sama pracuje na svém očištění, ale najednou se snaží někomu předat láhev s vodou, ztrácí se jí hlas, z očí mizí jiskra a v obličeji už nemá barvu. Ale teda řeknu vám, to jsem ještě neviděl. Stála, měla barvu odpovídající normě Primalex Polár a najednou to vypadalo jako když začnete vypouštět průhlednou nádrž. Odshora začala být bezbarvá, pak se ještě pokusila se čehokoliv chytit. Skončilo to neúspěchem, protože jediná kloudná věc bylo její kolo, ale bohužel na straně rozbité ruky. Takže se zase rychle pustila a pak už se celkem ladně svezla do náruče Lenky. Ta ji zachytila a v rámci možností ji opatrně položila na zem. Pak už následovala protišoková opatření a za necelé dvě minuty byla zase mezi námi. Akorát se zatvářila trochu zmateně, protože jí uniklo proč leží na zemi a co je to za skrumáž kolem. Dali jsme jí ještě čas na rozkoukání a nabrání sil než budou pokračovat záchranná opatření. No a dál už to nebylo zajímavé. Zavolali jsme jejímu příteli a on si pro ni v době historicky velmi krátké přijel, naložil ji i kolo a odvezl. No a my pokračujeme v cestě. Jak

tak jedeme, přemýšlím si o tom, jak je to co děláme v podstatě nebezpečné. A pokud člověk nedodržuje pravidla, zvyklosti a nemá respekt, skončí zpravidla nějak takhle. Tady mam konkrétně na mysli, že Majka jako jediná vyjela bez helmy. Jsem přesvědčen, že by ránu na obličej eliminovala, nebo aspoň hodně ztlumila. No nechme toho. Jsem rád že žije. Přejeli jsme Vltavu u Štvanice a blížíme se k výstavišti. Máme ztrátu 90 minut. Je to tu nějaký ucpaný. Auta stojí a tu a tam krokem popojedou. Volím cestu po chodníku. A hele oni to tu říděj policajti. Už tomu rozumím. A jsme za křižovatkou. Ta úleva, žádněj provoz, krásnej asphalt, rovina. Tedy kromě nájezdu k mostu do Tróje. Projíždíme Stromovkou a přejíždíme most přes starou vlečku. Přidal se k nám Dan. Marcely a můj kamarád. A těsně po tom Lenka natrhla řetěz. Šikulka! Dig

Sama vím, že jsem šikulka, ale jaksi se mi ozvalo takové to pink a dál už jsem jet nemohla. Lnĕ.

Bylo nutné nahradit dva poškozené články novými. Potud v pořádku. Jenomže při výměně mi odešel nejťovák. Ještě že je tu Dan. Má taky jeden. Oprava proběhla zdárně a pokračujeme. Takže nás jede zase sedm. Já (Dig), Michal, Marcela. Nás znáte. Dominik, Tomáš

Jarka a Lenka. A navíc Dan. Projíždíme kolem staré čističky, dnes muzea zabývajícího se tematikou Prahy a jejího odpadu. Lenka žádá o zastavení, prý nejde řadit. Tak se na to podíváme. No jo, nekecá. Vlivem předchozí poruchy se hnul přesmykač a nepřesmýká. Další oprava. Vyžádala si 15 minut. To je bída. Na Okoří by měl být sraz ještě s jednou zájemkyní o naše podnikání a to ve 13 hodin. Teď je krátce po před jedenáctou a v cestě kopec v Roztokách. Tak jedeme. Vyvádím skupinu na stezku vedoucí podél Vltavy ven z Prahy. Pokud jedeme, jede se docela dobře. Je zataženo a celkem bezvětrí. Na křižovatce Roztocká - Kamýcká jsem předal vedení navigaci a jedeme dál. V klidu a pohodě dojíždíme k přejezdu u Roztok kde zastavujeme a sjednocujeme skupinu. Marcela s Michalem přijíždějí poslední. Marcela si stěžuje, že se jí jede špatně. Pak nám v kostce vylíčila peripetie posledních dnů, z čehož vyplynulo, že je div, že vůbec jede po vlastních. Zvolňujeme a přijíždíme pod kopec. Ano je pořád nahoru a pořád dost prudce. Od doby kdy jsem tu byl naposledy s tím nic neudělali. Pomáhám Marcele v pohybu tím, že ji strkám před sebou. Začíná kapat. Z nebe... Už jsme na vrcholu kopce a blížíme se k Velkým Příleпům. Dospěli jsme téměř jednoznačně k závěru, že je třeba jíst. Tak tedy v Příleпech na křižovatce. Krátký

sjezd, protisvah a jsme tu. Tomáš provedl průzkum a ohlásil, že se tady nevaří. Ale 300 metrů za touto hospodou je další, kde nám jídlo připravějí. Tak 300 metrů snad ještě vydržíme. Je po dvanácté. V jednu na Okoři nebudeme. Popojeli jsme k hospodě Špejchar, zaparkovali

a obsadili největší stůl v lokále. Krátce na to vypuklo objednávání. 6 lidí, každý chce něco jiného s něčím úplně jiným, nejlépe s tím, co není v jídeláku a hlavně hodně. A volně se bavíme o všem možném. Ještě se spojují se slečnou, která se s námi měla sejít, zjišťují, že nepřijede a pak se věnují hovorům u stolu. No to se zase semlelo věcí... Á už se to nese... Kolem stolu se udělalo ticho přerušované cinkotem příborů o talíře a Michalovým povídáním o nějaké převratné technice. Je tu příjemně. Dojedli jsme a někteří začali uvažovat o tečce za tímto obědem. Nějaký ten sezob na závěr. I stalo se. Dig. **Oproti hlavnímu jídlu byl pořádně mastnej, ale Digovy a Michalovy chuťové buňky neodolaly.** Tom.

Ještě před tím než nám donesli papání tak nám prý nějaká paní kybblem zavadila o kola, čímž se spustila alarmová siréna a to už byla vidět jen ohnivá čára za Digem a Dominikem, kteří se hnali ztrestat zloděje kol. Tak to popsali očití svědci venku. LnK.

Pak už nezbyvá než jet k cíli dnešního výjezdu. Začíná být pěkně. Přesunujeme se po okresech nevalné kvality s nulovým provozem. Přestože jedeme do kopce, nejede se nejhůř. No a za nějakou chvíli jsme u hradu. Je samozřejmě zavřené, protože ještě není sezóna. Ale to nevadí.

*Jsme tu a **podhradí hradu Okoř je dobyto**. Nějakou chvíli se ještě kocháme zříceninami a před odjezdem Lenka mění trasu. Prý to zatím bylo pěkné, ale málo dobrodružné. Proto vzhůru do terénu. A hned po č.t.z. Ale nakonec proč ne. Ze začátku to bylo pěkné, pak se povrch zhoršoval, ale pořád v pohodě. Dojeli jsme k jakémusi kostelu.*

Šlo o Osmibokou barokní kapli sv.Kříže z let 1711-1714.

*Dig
Tom*

Po pár desítkách metrů jsme zase na silnici. Je to báječné. Celou dobu svítí a trochu hřeje slunce. Č.t.z. nám odbočuje do pole. Vypadá to však dobře tak tam pojedem. Někde nedaleko bude jízdná. Je to tu rozdupané od koní. Nejede se po tom nejlépe. Pak je v poli odbočka bez značení. Zastavujeme. Dominik pokračuje v jízdě za účelem průzkumu. Než jsme s Lenkou nad mapou vyšpekulovali kudy dál, vrátil se, že prý rovně. Poradil mu to žokej na koni, kterého tam kus dál potkal. A tomu nejspíš lze věřit, protože je místní.

Dig.

To pak i Tom našel značku a to na kameni, který ležel mimo naše prostorové vidění, a to na zemi.

Lnk.

A skutečně. Po nějakých metrech značka pokračuje. Jenom se změnil povrch. Je tu bahno. A lepí se na pláště, zachytává v blatnících a tvoří skvělou brzdu. Marcela má po pár metrech úplně zablokovaná obě kola. Lenka taky. Takže klacíček a šťouráme. Jde to zatraceně blbě. Ale za nějaký čas můžeme jet. Zdoláváme železniční přejezd v poli a zastavujeme na nájezdu na silnici a probíhá další část odbahnění

Dig.

A zase oprava mého slúněte, neboť řetěz zase nevydržel a rozhodnul za mě. Zase prasknul. Tentokrát si na to Dig vzal křešť a fungovalo to. Lnk. Rozjíždíme se a míříme na Přední Kopaninu. Kousek jedeme z kopce. Hroudy bahna z nás lítají na všechny strany. Než jsme dokončili sjezd, jsou kola v podstatě čistá. Pořád je krásně. Přestože zase jedeme nahoru. A tady přistávají letadla. Jsou tak nízko, že by to svádělo si na ně sáhnout. Zastavili jsme na jakémsi vyústění polních cest, kde už parkuje několik aut. Osádky zpravidla sledují přistávání letadel. Zvláštní trávení nedělního odpoledne. Ale co, taky se podíváme

Dig.

Letadla mě vždycky fascinovala, ale jaksi nekomunikuji tak dobře jako vlaky když na ně zamáváš. Ale i tak jsem to zkusila. Jeden človíček z auta tak dokonce čekal na babičku. Zvláštní to místo, zřejmě asi doufal, že vyskočí s padákem z jednoho letadla.

Lnk.

Tak ano, je to pěkné, ale asi pojedem, né? Kousek je to po rovině a pak dolů. Jede to samo a je to velmi příjemné. A než jsme se rozkoukali, jsme dole. Jmenuje se to tu Jenerálka. A je tu restaurace. A lavičky. A svítí jim sem sluníčko. A nefouká sem. Krása. Zastávka! Lenka právě přišla na to, že jela se zataženou parkovačkou.

Dig.

A mě bylo pořád divné, že nemůžu ostatní dohnat ani z toho kopce. Lnk. Posedali jsme si na lavičky a místní kolotoč a vystavili se sluníčku. Zobeme sušenky, čokolády a jiné mňamky, hovoříme o všem možném a je nám skvěle. Akorát Lenka je nějak vyvedena z rovnováhy děním uvnitř v lokále. Ale to nám řekne sama

Dig.

Tak jsem vyrazila do té misni lokálky pro pivo a odskočit si na tu onu místnot. První co mi padlo do očí byli dva pomeši boxeři, kteří si zřejmě pošmákovali na večeri. Pak z pozaroahu vykukla asi 12ročná holčička a šla mi načepovat. Ptám se kde je ta ona žádoucí místnůstka a bylo mi řečeno, že ti dva pejsánci papají akorát před ní. Ale to už se k nim hrnula panička. Zřejmě spatřila můj výraz zda jít tam a nebo využít těch bližších pánských

místnůstek. Pak jsem zaplatila pivo té mladé holčičce (a nebyl to žádný podmírák) a řítila se ven za ostatními.

Lnk,

No jo, to se dějou věci. Začíná se ochlazovat. Pojedeme domů. Při přípravě odjezdu Jarka dost tvrdě narazila hlavou na dolní část prolejšačky pod kterou parkuje. Není jediná. Podařilo se to všem, kdo ve zmíněném prostoru měli kola. Tak jedem. Projíždíme Tichou Šárkou a je to tu krásné. Celé tři kilometry absolutní pohoda. Jen slunce již zapadlo a citelně se ochladilo. Vyloupili jsme se v Podbabě na stezce, po které jsme dnes opouštěli Prahu. Jedeme po ní až do Stromovky. Tady se loučíme s Tomášem a Dominikem. Nechtějí s námi jet na Žižkov protože jsou bydlištěm z Prahy 4. Odtud mají v úmyslu jet podél Vltavy a pak vyjet někde k Budějovickému náměstí. Loučíme se s nima, přejeme šťastný dojezd a pokračujeme naším směrem.

Dig.

My jsme jeli směrem zpět na Holešovice, přes nějaký park, až u oběda v práci jsem zjistil, že to byla Stromovka, to docela brzo na pražáka. Před výstavištěm jsme se dali na Vltavskou, cesta stojí za prd, jede se po hlavní a slalom mezi tramvajemi. Pak si to frčíme po hlavní k Libeňskému mostu a hurá na nábreží, kde si dáváme znova slalom tentokrát mezi lidma. Málem jsem srazil nějaký Japončíky. Dojíždíme k Podolí, kde se s Dominikem schodujeme na svačině u benzinky, pak se dáváme nahoru na Budějarnu a odtud na Spořilov, po dlouhý době zase z kopce, ach ta úleva pro naše nohy. Loučím se s Dominikem a hurá do kopce na Jižňák.

Tom.

Protože máme už nějaký ten kilometr za sebou, vedu nás přes Tróju do Vysočan, odtud projedeme Švábky, vyškábeme se kolem hotelu Olympik na Krejčárek a zadem přes Balkán dolů na Žižkov. Všechno jde podle plánu až na drobnost. Na

Švábkách Lenka ohlásila, že už nemůže. To je mrzuté. Teprve teď začíná stoupání. Dig.

Už mě jaksi opustily síly v nohách a mé slůně, mám na mysli své fialové, poněkud těžké kolečko, již odmítalo poslušnost. Lnř.

No, pojedeme a na Krejčárku na sebe počkáme. Jede se ztěžka a pomalu. Ani tenhle kopec se nezmenšil. Se mnou jede Jarka. Ale jinak, kromě aut, jsme tu sami. Čekání na ostatní není takový problém, protože právě spadly šraňky. Pomalu nás dojíždějí ostatní. Závory jdou nahoru, musíme jet. Tady nemůžeme stát. Počkáme nahoře za křižovatkou. Jsme tu a postupně přijíždí zbytek. Michal pak přivezl informaci o tom, že Lenka jde pěšky, protože je tak zničená, že nemůže jet. Za pár minut je tu i ona a zase jedeme. Ještě zbývá kopeček na Spojovací a kopec na Balkán a pak už jenom sjezd. Na odbočce na Balkán zase čekáme. Lenka sice pomalu, ale statečně jde. A po svých a tlačí kolo. Odpočíváme, ale Lenka jde dál. Prý by jí zastávka nepomohla a co víc, zničila by jí. S tím mizí ve tmě. Ještě chvíli odpočíváme, přičemž Michal opět rozebíral události, kdy ho kousek odtud policajti chtěli zastřelit za to, že mu nesvítí světlo na kole. Tak to by stačilo. Jedeme dál. Stoupá se opravdu špatně. Po nějaké době dojíždíme Lenku. Vyšlo to tak krásně, že jsme na vrcholu, ona jen nasedla a opět jede s námi. A pak se pouštíme dolu kopcem a projíždíme večerním Žižkovem. Je krátce před devatenáctou hodinou a my jsme u Jeskyně. Byl to ale krásný den. Jenom trochu krátký. Ale zato nabitý událostmi. Uklízíme kola, tentokrát bez pakárny protože je tu úplně nový vrátný a nedělá nám zle, loučíme se a jdeme domů. Já s Michalem jdeme ještě odnést Majce věci z Jeskyně domů a při té příležitosti se na ni ještě jednou podívat, jak vlastně dopadla. Můžeme to shrnout: žije. Zatím. Tak to je z tohoto výjezdu všechno. Bylo to pěkné a cesty tímto prohlašuji za otevřené. Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	52,2	59	58,3	15,6	12_8

Celková technická data:

Účast

Osm jízdychtivých...: Tomáš, Dominik, Michal, Marcela, Jarka, Lenka, Dig a částečně

Majka

Oficiálně
přiznaná
kilometráž

58 km

Příště

Mrazivá

Trasa výpravy		
Praha Žižkov	Horoměřice	
Praha Trója	Tichá Šárka	
Roztoky	Praha Holešovice	
Žalov	Praha Žižkov	
Úholičky		
Velké Přílepy		
Loutenice		
Okoř		
Lichocen		
Statečnice		

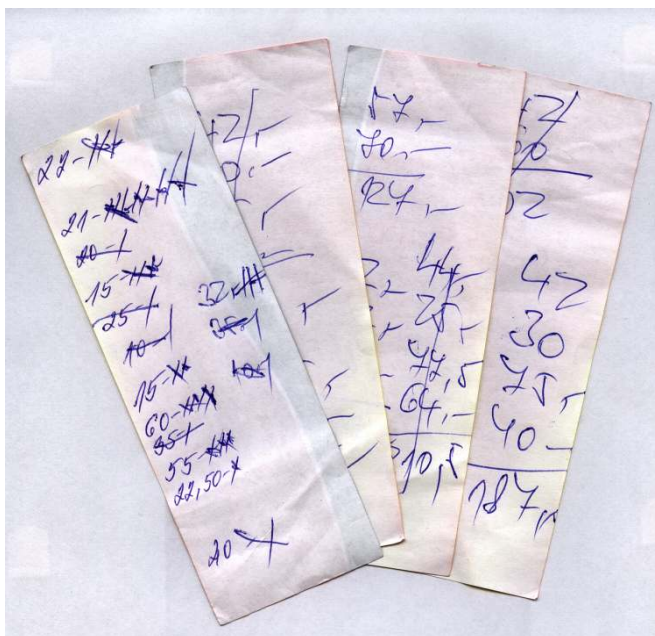
Osoby jejich zkratky a písmo:

Tomáš (Tom), Marcela (Mcl), Michal (Msh), **Dominik (Dmk)**, Jarda (Jrd), Dig (Dig), Lenka (Lnk), **Jarka (Jrk)**, Ostatní (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha

...a takhle to končí, když... (Majka večer po té)

...to byla dobrota!

© Hell's Tour_{plus} 2004
Dig & Lnk & Tom
Neprodejné
e-mail: dig02@volny.cz